Rugăciunea

Rugăciunea

Am constatat că omul cel nou, care începe să trăiască de la naşterea din nou, dă semne clare de viaţă din prima zi, dacă nu este împiedicat în dezvoltarea sa: începe să se bucure „în Domnul“ şi prinde orice prilej pentru a se aşeza la picioarele lui Isus ca să asculte cuvintele Sale.

O a doua caracteristică este că întreţine o părtăşie intimă a rugăciunii cu Dumnezeu, Tatăl şi Fiul. Dorim să clarificăm aceasta printr-un exemplu.

„Iată, el se roagă!“ (Faptele Apostolilor 9.11)

Saul trăise cu trei zile în urmă întoarcerea lui la Dumnezeu. Era oare adevărată? Anania, care trebuia să-şi pună mâinile peste el, se îndoia. Devenise într-adevăr prigonitorul puternic al Adunării un creştin?

Dumnezeu a confirmat acest lucru prin cuvintele: „Iată, el se roagă!“ Era rugăciunea ceva nou în viaţa lui Saul? Ca fariseu zelos, „făcuse“, cu siguranţă, multe rugăciuni până atunci!

Desigur, dar nu erau acestea rugăciuni ale propriei dreptăţi? Cât de departe merg astfel de rugăciuni, vedem într-un exemplu evident din Luca 18.9-14. Acel fariseu se comporta ca un păun, care îşi face coada evantai şi îşi prezintă splendoarea penelor în faţa tuturor. Acel om îşi plăcea în enumerarea virtuţilor şi faptelor sale făcute în lege. El venise „să se roage“, dar nu stătea ca unul care se roagă înaintea lui Dumnezeu, ci ca unul care dă o dare de seamă a realizărilor făcute cu propria lui putere.

Dar între Saul cel de până acum şi Saul care se ruga în Damasc era o deosebire uriaşă. Pe drumul spre această cetate trăise un faliment total. În lumina lui Isus Hristos, a Domnului proslăvit, îi căzuse perdeaua de pe ochi şi recunoscuse dintr-o dată că întreaga lui viaţă de până atunci fusese rea şi păcătoasă. El o condamna acum deplin şi fără nici o restricţie! Motivele şi scopurile vieţii de până atunci i se păreau aşa de condamnabile, încât trei zile nu a fost în stare să mănânce sau să bea ceva (versetul 9). Crezând că Îi slujeşte lui Dumnezeu, L-a persecutat pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, prin faptul că a „suflat ameninţare şi ucidere“ împotriva ucenicilor Domnului. Oh, acest lucru nu l-a putut uita toată viaţa! A vorbit şi a scris mereu despre aceasta (vezi Faptele Apostolilor 22.1-10; 26.9-15; 1 Corinteni 15.9; Galateni 1.13; 1.23; Efeseni 3.8; Filipeni 3.6; 1 Timotei 1.13). Saul cu dreptatea sa proprie, cu încrederea în fire - în puterea morală şi în înţelepciunea proprie - cu zelul său religios, legalist pentru Dumnezeu, se prăbuşise şi devenise Pavel („cel mic, neînsemnat“). Acum trăia o cu totul altă viaţă. Ceea ce a dărâmat, nu a mai zidit niciodată din nou (Galateni 2.18). Dacă până atunci, personalitatea sa proprie, puternică şi energică a fost punctul de plecare al gândirii şi al acţiunii sale, de atunci încolo, Hristos a fost singurul izvor şi conţinut al întregii sale vieţi. El însuşi şi-a descris această viaţă nouă astfel: „Am fost răstignit cu Hristos şi nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine“ (Galateni 2.20).

Care a fost urmarea? De atunci încolo a fost dependent în totul de Domnul şi de harul Său: în mâncare, băutură şi dormit, la confecţionarea corturilor, precum şi în slujba din Cuvânt către persoane singulare sau către adunările la care îl chema Domnul. Omul cel nou depinde atât în lucrurile mărunte, cât şi în cele mari de harul lui Dumnezeu în Isus Hristos.

Cum a avut parte Pavel de acest har? „Iată, el se roagă!“ Rugăciunea devenise pentru el tot aşa de necesară ca respiraţia pentru trup. Rugăciunea este numită şi „respiraţia sufletului“. El a păşit cu deplină încredere în faţa tronului harului pentru a primi îndurare şi pentru a găsi har la timpul potrivit (Evrei 4.16) atât pentru el, cât şi pentru Adunare şi întreaga lucrare a Domnului pe pământ.

Merită să urmărim în scrisorile sale multele indicaţii referitoare la relaţia sa neîntreruptă cu Dumnezeu. Dacă îi îndemna pe credincioşi: „stăruiţi în rugăciune“ (Romani 12.12); „rugaţi-vă neîncetat“ (1 Tesaloniceni 5.17); „stăruiţi în rugăciune, veghind în ea cu mulţumire“ (Coloseni 4.2), atunci o făcea din proprie practică zilnică. Despre el s-a putut spune mereu: „Iată, el se roagă!“

Nici unul dintre noi nu are un astfel de trecut ca Pavel. Noi nu am fost zeloşi pentru lege. Noi am venit din altă poziţie. Dar şi noi am fost cândva „în carne“ şi nu-i plăceam lui Dumnezeu (Romani 8.8, 9). Ca atare, nici noi nu am fost unii care ne rugam cu sinceritate; căci firea, oricât ar fi de evlavioasă, este arogantă şi mândră, nesupusă şi independentă de Dumnezeu. În „gândirea cărnii“, omul nu strigă după har şi nu păşeşte în faţa tronului de har cu rugăciuni şi cereri.

Ca oameni fireşti, şi noi a trebuit să ne prăbuşim în faţa lui Dumne-zeu, să ne întoarcem la El şi să fim născuţi din nou din apă şi din Duh. Cât de mulţumitori ar trebui să fim faţă de Dumnezeu, pentru că acum suntem „în Hristos“, pentru că posedăm în El toate binecuvântările lui Dumnezeu şi tot harul, toate izvoarele! Dar să ne cercetăm: Ne rugăm şi noi ca Pavel? De câte ori poate spune Domnul despre noi: „Iată, el se roagă!“?

De ce nu poate spune Domnul despre noi: „Iată, el se roagă!“? Ah, desigur, pentru că ne aflăm sub influenţa lumească şi îi acordăm spaţiu firii despotice, pofticioase, sigure de sine şi mândre, în loc să i-L acordăm numai lui Hristos. Duhul şi inima noastră nu sunt într-adevăr zdrobite şi smerite (Psalm 51.17; Isaia 57.15; 66.2).

Deci, dacă suntem leneşi şi superficiali în rugăciune, este un semnal de alarmă referitor la o stare interioară rea, peste care nu avem voie să trecem cu uşurătate, ci trebuie să ne căim cu sinceritate.

Ce bine că Dumnezeu, în dragostea Sa nemărginită de Tată, Îşi ţine ochii deschişi asupra fiecăruia dintre noi, care am devenit „fiii Săi“ (Evrei 12.4-11)! Dumnezeu ne conduce în înţelepciunea Sa, poate chiar prin pedepse dureroase, până Îşi va atinge scopul cu noi: „să devenim părtaşi ai sfinţeniei Sale“ în starea noastră practică, pentru ca El să găsească în căile noastre „roada dătătoare de pace a dreptăţii“. Cu ce plăcere şi zel vom căuta atunci faţa Sa!

Inima Lui doreşte să aibă părtăşie cu noi. Ce bucurie este pentru El să poată spune despre tine şi despre mine: „Iată, el se roagă!“